

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

פג.

עין משפט
גר מצוה

ה א מ"פ חסד
 שבת עשור הלכה ח
 קמנ לאון סט טוש"ע אר"ח
 סי תרס טקין א:
ב ח טוש"ע שס טקין ג:
ג א שס טקין ד:
ה ד שס טקין ו:
ה מ"י פ"ד מהל'
 מאכלות אסורות הל'
 וז"פ מהל' שבת עשור
 הל' ט קמנ לאון סט
 טוש"ע אר"ח תרס
 טקין ט:

ע ו מ״י פ״ב מהלכות שבת
 הלכה א סמוג לאזין סה
 טו״שׁ אר״ח ס״ שבת
 סעף י״
 עא ז מ״י שׁ ה״ יח
 טו״שׁ אר״ח ס״
 שבת סעף ג׳:
 עב ח מ״י פ״ד מהל׳
 מאכלות אסורות ה״
 טו״שׁ אר״ח ס״ מריח
 סעף ט׳:
 עג ט י כ מ״י שׁ
 הל״ז׃

רבינו חננאל

[illegible]

הא מדקתני סיפא אם אין שם בקיאים מאבילין אותה ע"פ עצמו מבבב דרישא דאמר צריך. וסכי קאמר כל כמה דמנינו לנאדווי אבקיזין מהדרינן ולא סמכ" אחולה גופיה אלף היכא דליכא בקיזין כלל וכ"ש היכא דרופא בקי אומר אינו צריך וחולה אומר צריך דלא סמכין עליה להכחיש הבקי:

ק מִינֵה שְׁבֵתָאֵי אֶצֶר
אוֹתוֹ עַל פִּי בִקְיָאִין:
דָּמֵר צִרְדָּךְ וְרוּפָא אוֹמֵר
הַמָּוֶט² לֵב יוֹדֵעַ מֵרַת
אֵל רּוּפָא קִים לִיָּה טָפִי
דָּךְ וְחוּלָה אוֹמֵר אִינוּ
טָפִי תּוֹנָבָא הוּא דִּנְקִיט
אוֹתוֹ ע"פ בִּקְיָאִין ע"פ
אֵל ע"פ בִּקְיָאִין אִין עַל
מָא עֲסָקִינוּ דָּמֵר לֹא
יִפֵּי בְּקִי לֹא צִרְיָא
דָּמֵר לֹא צִרְדָּךְ
אִין פִּשְׁטֵימָא סָפֵק נִפְשׁוֹת
קָל לֹא צִרְיָא דָּאִיכָא
דִּרִי לֹא צִרְדָּךְ וְאִינוּ

הכלי

ק אומדנא בחר דעות אולינ^א ור^המ לענין אומדנא
נפשות הוא והא מדרקתני ספא ואם אין שם בקיאי
עצמו מכלל דרישא דאמר צריך חסורי מיחסרא והכי
צריך אני אבל אמר צריך אני אין שם בקיאי תרי אלא
מאכילין אותו על פי עצמו מר בר רב אשי אמר וכל
אפי' איכא מאה דאמרי לא צריך לדידיה שמעינן
פשו תנן אם אין שם בקיאי מאכילין אותו ע"פ עצמו
א איכא בקיאי לא ה"ק בד"א דאמר לא צריך אני אבל
בקיאי כלל מאכילין אותו ע"פ עצמו שנאמר לב יודע
מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו אפי' דברים טמאים
נשכו כלב שוטא אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו
ועוד אמר ר' מתאי בן חרש החושש בגרונו מטילין
ת' ימני שהוא ספק נפשות וכל ספק נפשות דוחה
ה עליו מפולת ספק הוא שם ספק אינו שם ספק חי
ישראל מפקחין עליו את הגל מצאוהו חי מפקחין ואם
מניין היו יודעין שהאירו עיניו משיבחיין בין טוב
א ת"ר מ' שאחזו בולמוס מאכילין אותו הקל הקל
אותו נבילה טבל ושביעית שביעית טבל ותרומה
מאכילין אותו טבל ואין מאכילין אותו תרומה בן
לא טבל אמר רבה להיכא דאפשר בחולין דכולי
ניגין ליה ומספינן ליה כי פליגי בדלא אפשר בחולין
מ' סבר תרומה חמורה מ' סבר טבל חמור אבל
ר' סבר תרומה חמורה אבל טבל אפשר לתקוניה

אפשר

משוודע להצחין צין טעם תבשיל יפה נטעם תבשיל רע: **מאכילין**
 י איסורין מאכילין אותו הקל הקל שבהם: **טבל ושביעים מאכילין**
 עית בעשה: **נדאפשר בחולין**. שיש די בחולין של טבל זה להאכילו
מן ליה. חולין ואין מאכילין אותו לא טבל ולא תרומה: **די פליגי**
 וטבל כמות שהוא ולא יפרישו ממנו תרומתו להאכילו תרומה לעצמה
 אחד לעצמו ולא יאכילוהו טבל כמות שהוא: **מר פטר טבל חמור**.
 יתר אבל טבל אפשר דמתקן להו וחולין יו ראזין לכל אדם:
 אפשר

וּזְרוּ רָשָׁעִים מִרְחָם. נַעֲשׂוּ זָרִים וְנִתְנַכְרוּ לִנְאֻיָּהֶם שְׁבַשְׁמִים: **אֲלֵרִי**
יִפְרִי. לְהַפְקִיעַ שְׁעָרִים וּתְנִיף (ב"ב דף 5:) אֵין אֲזֻרָּין פִּירוֹת בְּאֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל וְכָל דָּבָר שֶׁהוּא חַי נֶפֶשׁ לְפִי שֶׁמִּפְקִיעִין אֶת הַשְּׁעָרִים:
וְהוֹנֵא. שְׁטוֹת אֲשֶׁר תִּדְרֹשׁוּן¹ מִמֶּנּוּ חֻלּוֹי: **עַל פִּי בְקִיֹּאִין.** תְּרִי

ע"פ בקי לא וע"פ עצמו לא תיזכר
ד' ינאי בתריווי: **הכא במאי**
עסקינן. דאמר חולה לא צריך
והאשמועינן מתני' דשומעין לרופאין:
וויספו ליה על פי בקי. דהא בחדא
גמתי אמר ר' ינאי דשומעין לרופא:
דאמר רב ספרא. דהא דאמור
רבנן תרי כמאה ומהא כמרי לענין
עדות הוא דאמור אבל לענין אומדנא
בבתר דעות אזלינן אשמעי' במתני'
דכי אמרינן זיל בתר דעות באומדנא
דממונא כגון בשומא ששמינ לבעל
חובו אבל באומדנא דחולה אף על גב
דבובא אמרי לא צריך כיון דליכא תרי
דאמרי צריך ספק נפשות להקל: **מכלל**
דרישא דאמר צריך. ואפ"ה קתני
מתני' ע"פ בקיאיין ע"פ עצמו לא:
במה דברים אמורים. דמאכילין אותו

מסורת הש"ס

(א) [שנת קצט. וס"ג]
(ב) [תמורה כ: ובשעו
מב. אמר ר"ה ברי
דרי"ז לרב פפא] (ג) [גל
ה"מ וכן אחא ברי"ף
והר"א] (ד) עריקין
(ה) [מוספ' פ"ד ה"ה]
(ו) [סס.] (ז) ועברך פי
ענין טרידת דעם
בעלמא (ח) עיין פ"ח
דכלאים, (ט) רש"א מ"ו,
(כ) [ועי' חס' סנהדרין כט:
ד"ה ומר ומוס' שבעות מא.
ד"ה וגמר ומוס' חולין י:
ד"ה מר ומוס' תכונות פד:
ד"ה והוא דף ט. ד"ה
אלמנא]

תורה אור השלם

1. זָרוּ רָשָׁעִים מִרְחֹם
תָּעוּ מִבֶּטֶן דְּבָרֵי כָּזָב:
תֵּהִלִּים נָחַד
2. לֵב יוֹדֵעַ מֵת נִפְשׁוֹ
וּבִשְׁמִיחָתוֹ לֹא יִתְעַרֵּב
זָר: מִשְׁלֵי יֵדִי

לעזי רע"י

אישטורדישו"ן.
עילפון, הלם, מבוכה.

מוסף רש"י

ספק נפשות. דיני נפשות,
דהא והאילו העדה כתיב
(כתובות טו. ב"ק מד:
סנהדרין עט.).

תום' ישנים

[illegible]

אָשׁי אָמַר בֶּל הֵיבָא דָאִמֶר צִרְךָ אֲנִי ב'ו'. וְכוּתִּיָּה קִימָא לָן דְּהוּא בְּתַרְהָא, וְעוּד קִימָא לָן כּוּתִּיָּה בְּכוּלֵי תַלְמוּדָא בְּרַמְמִיפֶךָ שְׂבוּעָה וְאוֹדִיתָא כּמוֹ שְׂכַחְתּוּ בְּתַשְׁבוּצוֹת הַגְּאוּלִּיּוֹת כּמוֹ שְׂפִירֶשְׁתִּי בְּשִׁבְעוֹת [מָא, א'].